

Arrest

nr. 210 546 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat. P. J.P. LIPS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uit uw administratief dossier blijkt dat u gediagnosticeerd werd met klinische stoornissen (bipolair) en dat u psychosociale en omgevingsproblemen heeft. U heeft tevens weinig ziekte-inzicht. U erkent de dochter te zijn van R.A. (...) (O.V. X) en R.H. (...) (O.V. X). U bent een etnische Rom en bezit de Kosovaarse nationaliteit. U stelt dat u niet naar Kosovo kan terugkeren omdat u daar geen woning heeft noch financiële middelen, u in België bent opgegroeid en u vreest door Albanezen vermoord te worden omdat uw familie in het verleden problemen had met Albanezen in Kosovo. Uw advocaat vreest dat u in Kosovo zal moeten bedelen waardoor u mogelijks in netwerken terecht komt waar u uitgebuit zal worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u een kopie neer van uw voorlopige ontslagbrief van het Openbaar Psychiatrisch Zorgcentrum Geel met de reden van uw opname, uw diagnose en uw medicatie bij ontslag, d.d. 22 februari 2018 alsook een document betreffende uw medicatiegebruik.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat noch uit uw administratief dossier, noch uit dat van uw moeder blijkt dat er enig objectieve grond is om te besluiten dat er ten aanzien van u een gegronde vrees tot vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Allereerst blijkt uit de opeenvolgende asielaanvragen van uw moeder dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde problemen die uw familie in het verleden ondervond met enkele Albanezen in Kosovo. Verder werd ook gewezen op de fundamenteel gewijzigde veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo. In het kader van haar laatste asielaanvraag, d.d. 28 augustus 2017, werd tevens opgemerkt dat eventuele problemen van discriminatie in Kosovo niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd. Bovendien kon geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van u moet anno 2018 gewezen worden op de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt als overwegend stabiel en kalm omschreven. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

In het geval van eventuele (veiligheids)problemen (zoals de door uw advocaat geuite vrees dat u het risico loopt dat u in Kosovo door te bedelen terecht zou komen in netwerken waar u uitgebuit zou worden) dient er gewezen te worden op de in Kosovo aanwezige mogelijkheden tot bescherming. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder

meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw vrees geen geld of woning te hebben in Kosovo moet opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal erkent dat heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socioeconomische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de RAE (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en actueel voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de RAE hebben aangenomen. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de vaststelling dat u in België bent opgeroeid moet opgemerkt worden dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen.

Wat betreft uw psychische problemen – zoals blijkt uit uw administratief dossier - dient er op gewezen te worden dat medische/psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw documenten wijzigen voorgaande beslissing niet. Uw medische toestand wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster verzoekt in haar overzicht van de procedure “om haar te willen horen en haar procedure te willen voortzetten”.

2.1.2. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

“schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-schending van de artikelen 48/4 en 48/6 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen), 18 (recht op asiel) en 19 (bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2019 en artikel 15 (ernstige schade) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);

-schending van het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en artikel 62, §1 van voormelde Wet van 15 december 1980 en de samenwerkingplicht uit artikel 48/6 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 (recht op behoorlijk bestuur) van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000;”

Verzoekster betwist niet doch treedt bij dat haar verblijf en integratie in België en haar medische problemen niet kunnen leiden tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekster benadrukt dat haar nationaliteit en medische problemen door verweerder niet worden betwist. Verweerder heeft geen doorgedreven onderzoek naar de beschermingsmogelijkheden in hoofde van verzoekster gevoerd. Verzoekster is kennelijk een kwetsbaar persoon met bijzondere psychologische noden. Verzoekster wijst, verwijzend naar medische attesten, op haar geschatte ontwikkelingsleeftijd van zeven tot acht jaar en stelt dat zij als verlengd minderjarige kan worden beschouwd. Tevens wijst zij op de problemen ingevolge dewelke zij het opvangcentrum moest ontvluchten. Het volstaat niet dat verweerder verwijst naar de verbeterde behandeling van Roma in Kosovo. Verzoekster leidt uit haar ervaringen in België af dat zij in Kosovo een reëel risico loopt op ernstig schade (seksueel geweld). Verzoekster wijst op (informatie over) het wijdverbreide fenomeen van geweld tegen vrouwen in Kosovo in het algemeen en ten aanzien van Roma in het bijzonder. Tevens wijst zij op de gebreken in het gerechtelijke systeem en meer bepaald op de lange procedures en op het gebrekkige (kosteloze) rechtsbijstandssysteem. Volgens verzoekster is het duidelijk dat zij geen doeltreffende en voortdurende bescherming zal genieten tegen het reëel risico op ernstige schade.

Dat haar moeder ongeloofwaardig werd bevonden, is volgens verzoekster en gelet op haar voormelde, persoonlijke omstandigheden, irrelevant.

2.1.3. Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande om de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen.

2.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster een medisch attest (bijlage 3) en een rapport van 2015 over geweld tegen vrouwen (bijlage 4) in Kosovo bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekster brengt op 5 juli 2018 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota ter kennis van de Raad dat zij op grond van artikel 9ter van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werd gemachtigd tot een verblijf van één jaar. De desbetreffende beslissing waarin enkel wordt gesteld dat zij op basis van ingeroepen gezondheidsredenen een tijdelijk verblijf krijgt toegestaan voor de duur van één jaar wordt ter terechtzitting neergelegd.

3.2. Verweerder brengt geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Waar verzoekster in het onderhavige verzoekschrift verzoekt om door de Raad te worden gehoord dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de Vreemdelingenwet schriftelijk verloopt. Overeenkomst het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoekster en haar advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn.

4.2. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

4.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de EU (Handvest) is een louter algemeen geformuleerde bepaling en luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

Verzoekster duidt op generlei wijze en er kan evenmin worden ingezien hoe voormelde bepaling door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.4. Artikel 19 van het Handvest heeft betrekking op de bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering. Verzoekster preciseert niet hoe voormeld artikel *in concreto* zou zijn geschonden. Bovendien spreekt de Raad zich in het kader van het onderhavige beroep niet uit over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Bijgevolg wordt de voormelde schending evenmin dienstig opgeworpen.

4.5. Verzoekster duidt ook niet welk(e) bepaling(en) van artikel 41 van het Handvest *in casu* zouden zijn geschonden. Evenmin preciseert zij waaruit deze schending concreet zou bestaan. Derhalve wordt ook de schending van artikel 41 van het Handvest niet dienstig aangevoerd.

4.6. Artikel 4 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Nog daargelaten dat de Raad zich in het kader van onderhavig beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet uitspreekt over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 4 van het Handvest is dan ook niet aan de orde.

4.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.8. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekster, in zoverre zij zich nog zou beroepen op de problemen die haar ouders eerder aanhaalden in het kader van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming, in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt als volgt:

“Allereerst blijkt uit de opeenvolgende asielaanvragen van uw moeder dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde problemen die uw familie in het verleden ondervond met enkele Albanezen in Kosovo. Verder werd ook gewezen op de fundamenteel gewijzigde veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo. In het kader van haar laatste asielaanvraag, d.d. 28 augustus 2017, werd tevens opgemerkt dat eventuele problemen van discriminatie in Kosovo niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd. Bovendien kon geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel laat zij deze volledig ongemoeid. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden.

4.9. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat noch verzoeksters verblijf en mate van integratie in België, noch verzoeksters medische problemen op zich kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Wat betreft de vaststelling dat u in België bent opgeroeid moet opgemerkt worden dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen.

Wat betreft uw psychische problemen – zoals blijkt uit uw administratief dossier - dient er op gewezen te worden dat medische/psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Verzoekster betwist deze motieven niet. Integendeel, bevestigt zij uitdrukkelijk dat de voormelde elementen in haar hoofde niet kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming.

4.10. Verzoekster betoogt voor het overige dat zij, mede gelet op haar gebrek aan financiële middelen en haar (medische) profiel, in Kosovo riskeert te worden blootgesteld aan bepaalde vormen van (seksueel) geweld en dat zij hiertegen geen bescherming zal kunnen genieten. In wezen herhaalt zij hiermee de vrees die door haar advocaat werd aangevoerd aan het einde van het gehoor bij het CGVS (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.14).

Noch uit de informatie die verzoekster bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4), noch uit de overige informatie, opgenomen in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier, kan echter worden afgeleid dat de situatie in verzoeksters land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat verzoeksters profiel en een loutere aanwezigheid in dit land en deze regio zouden volstaan om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont verder geheel niet aan en brengt evenmin enig concreet gegeven bij waaruit kan worden afgeleid dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst daadwerkelijk en *in concreto* zou dreigen te worden blootgesteld aan enige vervolging of ernstige schade. Zij preciseert op generlei wijze dat, waar, wanneer, op welke wijze of in welke omstandigheden zij ten prooi zou dreigen te vallen aan vormen van (seksueel) geweld of uitbuiting. Zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de bewering dat verzoekster slachtoffer zou dreigen te worden van zulke feiten, worden bovendien op fundamentele wijze ondergraven doordat verzoekster hiervan zelf tijdens het gehoor bij het CGVS nergens spontaan enige concrete melding maakte en doordat het slechts haar advocaat was die dit aan het einde van het gehoor vermeldde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.14). Verzoekster zelf maakte, hoewel uitgebreid werd doorgevraagd naar de vrees die zij bij een terugkeer koesterde en naar de redenen waarom zij niet kon terugkeren, geen melding van zulke vrees. Zij gaf daarbij stevast aan dat zij enkel omwille van financiële redenen en omdat men in Kosovo streng is niet zou kunnen terugkeren naar Kosovo. Wanneer meermaals expliciet gevraagd werd of er buiten financiële nog

andere redenen waren waarom zij niet kon terugkeren, ontkende verzoekster dit bovendien uitdrukkelijk (*ibid.*, p.10-13).

Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst zou dreigen te worden geconfronteerd met voormelde problemen, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoekster tegen dergelijke daden in haar land van herkomst de nodige bescherming kan genieten. Vooreerst kan in dit kader worden gewezen op verzoeksters eigen, niet mis te verstane verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS. Aldaar antwoordde verzoekster, wanneer gevraagd werd of zij in het geval van eventuele problemen in Kosovo naar de politie kon gaan, eenduidig van wel (*ibid.*, p.13).

Verder wordt in de bestreden beslissing en op grond van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier met recht gemotiveerd als volgt:

"Ten aanzien van u moet anno 2018 gewezen worden op de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt als overwegend stabiel en kalm omschreven. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

In het geval van eventuele (veiligheids)problemen (zoals de door uw advocaat geuite vrees dat u het risico loopt dat u in Kosovo door te bedelen terecht zou komen in netwerken waar u uitgebuit zou worden) dient er gewezen te worden op de in Kosovo aanwezige mogelijkheden tot bescherming. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

(...)

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd."

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Integendeel ligt de informatie waarnaar zij verwijst in en waarvan zij de vindplaats verstrekt bij het verzoekschrift, en meer bepaald de passages uit deze informatie die verzoeksters raadsman nalaat neer te leggen en die betrekking hebben op de beschermingsmogelijkheden voor vrouwen die slachtoffer worden van geweld in Kosovo, met de door verweerder gehanteerde informatie volledig in lijn. Ook uit deze informatie kan immers worden afgeleid dat, hoewel zich gebreken voordoen in het systeem, er voor dergelijke vrouwen zowel op wettelijk, politieel als gerechtelijk niveau diverse beschermingsmechanismen bestaan, dat er diverse onthaalcentra zijn die vrouwen indien nodig kunnen opvangen, bijstaan en ondersteunen en dat er daarnaast verschillende ngo's en andere organisaties actief zijn die de nodige bijstand en ondersteuning verlenen.

4.11. Ook de door verzoekster aangehaalde financiële overwegingen dienen tot slot te worden gerelativeerd en kunnen niet leiden tot de toekenning van internationale bescherming.

Vooreerst wordt omtrent de door verzoekster opgeworpen financiële motieven in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Wat betreft uw vrees geen geld of woning te hebben in Kosovo moet opgemerkt worden dat het Commissariaatgeneraal erkent dat heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socioeconomische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de RAE (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en actueel voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de RAE hebben aangenomen. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven zij onverminderd overeind.

Wanneer aan verzoekster werd gevraagd of het mogelijk zou zijn om in Kosovo werk te vinden, antwoordde zij daarenboven zelf eenduidig en volmondig: “Ja” (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.10). Daarenboven beschikt verzoekster in Kosovo nog over een familiaal netwerk. Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt immers dat zij aldaar nog beschikt over familie langs zowel vaders- als (hoewel zij dit eerder tijdens het gehoor trachtte te verhullen) moederszijde (*ibid.*, p.8, 11-12).

4.12. De door verzoekster benevens de reeds hoger besproken informatie neergelegde stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; administratief dossier, map ‘documenten’) hebben betrekking op haar medische situatie. Zij bevatten geen gegevens die aan de hoger gedane vaststellingen afbreuk

kunnen doen. Uit de bijlage 3 bij het verzoekschrift (attest van psychiater T. Moons) blijkt dat noch indicatie kan gegeven worden over de mate van intellectuele deficiëntie, noch over de IQ score en is er in de conclusie slechts sprake van een functioneren op verstandelijk minderjarig niveau. Nergens blijkt uit het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 6) dat verzoekster, dit in tegenstelling tot wat voormeld attest wil laten uitschijnen, niet het verstandelijk vermogen zou hebben om op de haar gestelde vragen een correct en volledig antwoord te geven en om haar persoonlijke situatie en de hieraan gekoppelde vrees perfect in te schatten. Verzoekend partij slaagt erin accuraat en *ad rem* te antwoorden op de haar gestelde vragen, wat meer dan duidelijk het niveau van een *infans* overschrijdt. Ter adstructie wijst de Raad op het navolgend verloop van het gehoor bij het Commissariaat-generaal van 12 maart 2018:

"(...)

Daarna verbleef u een jaar in Duitsland?

Nee 6 maanden, die had onze papieren afgenomen

En wie had jullie papieren afgenomen?

Er was een papier gekomen van het CGVS en dan moesten we onze papieren afgeven in de gemeente, omdat mijn vader een strafblad had

(...)

Waar zijn jullie na Duitsland naar toe gegaan?

Naar Zwitserland

Hoelang zijn jullie in Zwitserland gebleven?

Van maart tot augustus

En welk jaar is dat dan?

2017

Tussen Duitsland en Nederland nog ergens anders verbleven?

Nee, Holland

Hoe lang?

4 of 5 maanden

Welke verblijfsstatus hadden jullie daar?

Voor één jaar bijna

Waarom vertrokken?

Ook Dublin gezegd dat we moeten vertrekken

Waarom zijn jullie vertrokken uit Zwitserland?

Geen recht om te wonen bij de familie, dan zijn we daar gegaan

Waarom zijn jullie uit Zwitserland weggegaan?

Opnieuw Dublin

(...)

Welke gevangenis?

Merksplas

En waarom zit hij daar?

Omdat hij niet naar de rechtbank is gegaan

En waarom moest hij naar de rechtbank gaan?

Omdat hij auto had gestolen van de Marokkanen

Welke status hebben zij in België?

Voor een jaar altijd gehad, dan twee jaar en dan afgenomen

Maar op dit moment?

Voor niks verblijfsvergunning

(...)

U legde bij DVZ geen documenten neer, heeft u vandaag identiteitsdocumenten bij of documenten die uw asielrelaas ondersteunen?

Nee, ik heb geen, alleen deze die jullie mij gegeven hebben (AZ toont bijlage 26)

Dat heb ik niet nodig

U heeft zeker een paspoort nodig

Ja van u of uw ouders?

Ik heb niets

Zou u aan Kosovaarse identiteitsdocumenten geraken?

Nee

Waarom niet?

We hebben daar niemand, naar de gemeente gaan kost daar veel geld

Zou u bijvoorbeeld Kosovaarse identiteitsdocumenten kunnen bekomen van de ambassade in Kosovo?

Ik denk van wel, maar ik weet de ambassade hier niet zijn

(...)."

4.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.14. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.15. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT